

Günden Önce

– Şükran Aydođan · 15 Haziran 2012

Yaşama açılan pencereden bakarak başlarız her sabah hayata yeniden.

Yaptığımız binaların gölgesinde, yaşadığımız odaların içinde unuttuğumuz şeyleri unuttuğumuzu dahi unuttur, yaşarız. Asrın adabı mıdır bu? Biteviye her gün aynı gün, elimizden kayan zamanın içinde kayboluruz. Kapı çalmalı oysa, eşikte özleyen, bereketiyle gelen birileri olmalı. Akraba, kardeş, dost... Açılmalı kapı hevesle, sevinçle. Buyurun dediklerimiz, başköşe ettiklerimiz olmalı. Misafir odalarımızda ağırlandı, Hakkın verdiği rızıkla ikramlanmalı.

Kendimize kurduğumuz düzensiz düzenin içinde, istemezliktir, rahatımız kaçacak düşünceci. Ne zaman geldi, yerleştirdi bu minnetsizlik, bu alakasızlık içimize?

Çam sakızı lezzetinde değil miydi, yoksul çoban armağanı sunumlar birbirimize?

Sıcak bir merhaba ve samimi bir kucaklaşmayla başlayan dost ziyaretleri; veda saati geldiğinde güle güle diyerek uğurlanmak ve gülen bir yüzle, memnun ayrılıkları huzurumuz. Gelecek diye beklediğimiz, yolunu gözlediğimiz mutluluğumuz, konuğumuz.

Bayram sabahlarının heyecanı, el tatlı, dil tatlı, ikram tatlı... Hoş gelmiş gönül köşemize misafirlerimiz. Sefa ile canda canan bulmaksa muradımız, ne güzel, ne hoş eylemiş sevgiyi kalbimize lütfeden Mevla'mız.

Komşunun keder yumağına bir ilmek atıp beraber güler, beraber ağlardık. Gözyaşı gül olup açmaz mıydı minik evlerimizin bahçelerinde? Acıları paylaşır, sevinçlerde çoğalrdık.

Şimdi loş bir koridorun karanlığına bakıyor gözler. Bir camın ötesinden takip ediyor hayatı. Yorgunum, bitkinim, kimseyi çekemem deyip nokta kadar bir düğmenin otoritesine terk etmişiz tembelleşen bedenlerimizi.

Ne zamandan beri unuttuk? Gök maviydi, yer yeşil... Geniş bahçeli evlerin avlusundan çıkıp da, ne zaman tıkıldık bu oyuncak hanelerin içine?

Kul hakkının terazisi hassastı, gram oynamazdı, darada. İlahi bir nur gibi inerken gece dünyamızın üzerine, bu kadar korkmazdık sokaklardan. Bunca tehlike ihtimali olmazdı her köşe başında.

Heyhat, şimdi sun tüm vehimleri yüreğimize ey zaman. Asrın piramitlerine kilitledik kendimizi. Firavunlar dirildi taş mezarlarından, el koyuyor insanlığın erdemlerine.

Ey ölümlü! Kimden izin aldın da gömdün yüreğini şu kat kat taş yığlarının içine?

Ayağın toprağa değmediği sürece, can hissi eriyecek bedeninde, koklamadıkça toprağın kokusunu, dokunmadıkça, okşamadıkça doğayı ellerinle. Misafirsin unutma sen de dünya cennetine. Benzetme ey ölümlü; benzetme, bugününü bir önceki gününe!

ŞÜKRAN AYDOĐAN / YALOVA / 2.MART.2012

"Ey iman edenler, evlerinizden başka evlere, yakınlık kurup (izin almadan) ve (ev halkına) selam vermeden girmeyin. Bu sizin için daha hayırlıdır; umulur ki öğüt alıp düşünürsünüz." (Nur Suresi, 27)